Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B**

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 29 päivänä kesäkuuta 1990,

yhteisön menettelyn toteuttamiseksi kaasusta ja sähköstä teollisilta käyttäjiltä perittävien hintojen avoimuuden takaamiseksi

(90/377/ETY)

(EYVL L 185, 17.7.1990, s. 16)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Komission direktiivi 93/87/ETY, annettu 22 päivänä lokakuuta 1993	L 277	32	10.11.1993

Muutettu:

►**A1**	Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirja	C 241	21	29.8.1994
	(mukautettu neuvoston päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY)	L 1	1	1.1.1995

▼B

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 29 päivänä kesäkuuta 1990,

yhteisön menettelyn toteuttamiseksi kaasusta ja sähköstä teollisilta käyttäjiltä perittävien hintojen avoimuuden takaamiseksi

(90/377/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 213 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen [1],

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon [2],

ottaa huomioon talous-ja sosiaalikomitean lausunnon [3],

sekä katsoo, että

energian hinnan avoimuus, siinä määrin kuin sillä olosuhteita vahvistamalla varmistetaan, että kilpailu ei vääristy yhteismarkkinoilla, on olennaista energian sisämarkkinoiden toteuttamiseksi ja sujuvan toiminnan kannalta,

tämä avoimuus voi edistää käyttäjien syrjinnän poistamista, lisäämällä heidän vapauttaan valita eri energialähteiden ja eri hankkijoiden välillä,

nykyisin avoimuus vaihtelee energialähteestä ja yhteisön maasta tai alueesta toiseen tehden siten energian sisämarkkinoiden saavuttamisen kyseenalaiseksi,

yhteisön teollisuuden käyttämästään energiasta maksama hinta on eräs kilpailukykyyn vaikuttavista seikoista ja olisi sen vuoksi pysyttävä salassa,

standardikuluttajajärjestelmä, jota Euroopan yhteisöjen tilastotoimisto (Eurostat) käyttää hintajulkaisuissaan ja tärkeitä teollisuuden sähkön käyttäjiä varten käyttöön otettava markkinahintajärjestelmä takaa, että hintojen avoimuus ei estä salassapidettävyyttä,

on tarpeen laajentaa Eurostatin käyttämiä kuluttajaluokituksia siinä määrin kuin on olemassa edustavia kuluttajaryhmiä,

tällä tavoin lopullisten käyttäjien hintojen avoimuus saavutettaisiin vaarantamatta tarpeellista sopimusten salassapitoa; salassapidon kunnioittamiseksi tietyn kulutusluokan hinnan julkistaminen edellyttää, että luokassa on vähintään kolme käyttäjää,

tiedot kaasun ja sähkön teollisista, lopullisista energian käyttäjistä mahdollistavat myös vertailut muiden energialähteiden (öljyn, hiilen, fossiilisten ja uusiutuvien energialähteiden) sekä muiden käyttäjien kanssa,

kaasua ja sähköä toimittavat yritykset sekä kaasun ja sähkön teolliset käyttäjät pysyvät, tämän direktiivin soveltamisesta riippumatta, yhteisön kilpailusääntöjen alaisina ja siten komissio voi vaatia ilmoittamaan hintoja ja myyntiehtoja koskevia tietoja,

voimassa olevien hinnoittelujärjestelmien tiedot ovat osa hintojen avoimuudesta,

tiedot käyttäjien jaoitteluista luokkiin ja niiden vastaavista markkinaosuuksista ovat myös osa hintojen avoimuudesta,

tietojen toimittamisella Eurostatille hinnoista ja käyttäjille tarkoitetuista myyntiehdoista, joihin liittyy tiedot käytössä olevista hintajärjestelmistä ja käyttäjien jaoitteluista kulutusluokittain, komissiolle olisi saatava

---

([1]) EYVL N:o C 257, 10.10.1989, s. 7
([2]) EYVL N:o C 149, 18.6.1990
([3]) EYVL N:o C 75, 26.3.1990, s. 18

▼B

riittävät tiedot, jotta se voi tarpeen mukaan päättää sopivista toimista tai ehdotuksista energian sisämarkkinoiden tilanteen perusteella,

Eurostatille toimitettavat tiedot ovat luotettavampia, jos yritykset itse keräävät nämä tiedot,

jokaisessa jäsenvaltiossa voimassa olevan verotuksen ja veroluonteisten maksujen tunteminen on tärkeää hintojen avoimuuden varmistamiseksi,

olisi oltava mahdollista tarkastaa Eurostatille toimitettavien tietojen luotettavuus,

hintojen avoimuuden saavuttaminen edellyttää hintojen ja hintajärjestelmien mahdollisimman laajaa julkistamista ja levittämistä käyttäjien keskuudessa,

energian hintojen avoimuuden toteuttamiseksi järjestelmän olisi perustuttava Eurostatin tietojen käsittelyssä, tarkastamisessa ja julkaisemisessa osoittamaan asiantuntemukseen sekä sen kehittämiin ja soveltamiin menetelmiin,

energian sisämarkkinoiden toteuttamiseksi hintojen avoimuuden järjestelmä olisi otettava käyttöön mahdollisimman pian, ja

tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano voi tapahtua kaikissa jäsenvaltioissa, kun maakaasumarkkinat, erityisesti perusrakenteen osalta, ovat saavuttaneet riittävän kehitystason,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että sähköä tai kaasua teollisille, liitteessä I ja II määritellyille, käyttäjille toimittavat yritykset ilmoittavat Eurostatille 3 artiklassa säädetyssä muodossa:

1 kaasun ja sähkön hinnat ja myyntiehdot teollisille käyttäjille;

2 käytettävät hintajärjestelmät;

3 käyttäjien ja käytettyjen määrien jaoittelun kulutusluokittain sen varmistamiseksi, että nämä luokat ovat kansallisella tasolla edustavia.

2 artikla

1 Edellä 1 artiklassa tarkoitettujen yritysten on koottava 1 artiklan 1 ja 2 alakohdassa tarkoitetut tiedot 1 päivänä tammikuuta ja 1 päivänä heinäkuuta kultakin vuodelta. Jäljempänä 3 artiklan säännösten mukaisesti laaditut tiedot on lähetettävä Eurostatille ja jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille kahden kuukauden kuluessa.

2 Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen perusteella Eurostat julkaisee vuosittain toukokuussa ja marraskuussa sopivassa muodossa teollisten käyttäjien kaasun ja sähkön hinnat jäsenvaltioissa sekä siinä tarkoituksessa käytetyt hintajärjestelmät.

3 Edellä 1 artiklan 3 alakohdassa edellytetyt tiedot on lähetettävä joka toinen vuosi Eurostatille ja jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille. Ensimmäiseksi toimitettavien tietojen on oltava tilanteesta 1 päivänä tammikuuta 1991. Näitä tietoja ei julkaista.

3 artikla

Edellä 1 artiklassa edellytetyt muotoa, sisältöä ja kaikkia muita tietojen piirteiden soveltamista koskevat säännökset ovat liitteessä I ja II.

4 artikla

Eurostat ei saa paljastaa tietoja, jotka on annettu sille 1 artiklan mukaisesti ja jotka saattaisivat olla luonteeltaan liikesalaisuuksia. Kyseisten Eurostatille siirrettyjen luottamuksellisten tilastotietojen on oltava vain Eurostatin viranhaltioiden saatavissa ja niitä saadaan käyttää ainoastaan tilastotarkoituksiin.

▼B

Tämä säännös ei kuitenkaan estä kyseisten tietojen julkaisemista yhdistetyssä muodossa, joka ei mahdollista yksittäisten liiketoimien tunnistamista.

5 artikla

Jos Eurostat havaitsee tämän direktiivin mukaisesti annetuissa tiedoissa tilastollisesti merkittäviä poikkeamia tai epäjohdonmukaisuutta, se voi pyytää kansallisilta toimielimiltä lupaa tarkastaa sopivat yhdistämättömät tiedot sekä laskenta- tai arviointimenetelmät, joihin yhdistetyt tiedot perustuvat, arvioidakseen ja tarvittaessa muuttaakseen epätavanomaisina pidettäviä tietoja.

6 artikla

Komissio tekee havaittujen yksilöityjen ongelmien vuoksi tarpeelliset muutokset tämän direktiivin liitteisiin. Tällaiset muutokset eivät kuitenkaan saa koskea muuta kuin liitteiden teknisiä seikkoja, eivätkä saa olla laadultaan sellaisia, jotka muuttavat järjestelmän yleistä rakennetta.

7 artikla

Komissiota avustaa 6 artiklassa tarkoitetuissa muutoksissa neuvoa-antava komitea, jossa on jäsenvaltioiden edustajat ja puheenjohtajana komission edustaja.

Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi toimitettuaan tarvittaessa äänestyksen asettaa asian kiireellisyyden mukaan.

Lausunto merkitään pöytäkirjaan; lisäksi jokaisella jäsenvaltiolla on oikeus pyytää, että sen kanta merkitään pöytäkirjaan.

Komission on mahdollisuuksien mukaan otettava huomioon komitean lausunto. Sen on ilmoitettava komitealle, millä tavoin lausunto on otettu huomioon.

8 artikla

Komissio esittää vuosittain Euroopan parlamentille, neuvostolle sekä talous-ja sosiaalikomitealle yhteenvetona kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta.

9 artikla

Jäsenvaltioiden on annettava tämän direktiivin noudattamiseksi tarvittavat lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset 1 päivään heinäkuuta 1991 mennessä. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Maakaasun osalta direktiiviä ei sovelleta jäsenvaltioissa, ennen kuin kyseisen energiamuodon käyttöönotosta kansallisilla markkinoilla on kulunut viisi vuotta. Tämän energiamuodon käyttöönoton ajankohdasta kansallisilla markkinoilla on asianomaisen jäsenvaltion nimenomaisesti ilmoitettava komissiolle viipymättä.

10 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼B

LIITE I

ERITYISET MÄÄRÄYKSET KAASUSTA

1 Määräykset koskevat kahta kaasutyyppiä:

a) maakaasu;

b) synteettinen kaasu [1].

2 Kun molempia kaasutyyppejä toimitetaan saman yhdyskunnan tai seudun alueelle, molempia kaasuja koskevat tiedot on selostettava, paitsi kulutuksen ollessa vähemmän kuin 10 % maakaasun ja synteettisen kaasun kokonaiskulutuksesta 11 kohdassa tarkoitetuissa paikoissa tai alueilla.

3 Vain putkitse tapahtuva jakelu otetaan huomioon.

4 Hinnat, jotka on ilmoitettava, ovat käyttäjien maksamat hinnat.

5 Huomioon otettava käyttö on kokonaan teollisuuskäyttöä.

6 Järjestelmän ulkopuolelle jätetään käyttäjät, jotka käyttävät kaasua:

a) sähköntuotantoon kaupallisissa voimalaitoksissa;

b) muuhun kuin energiakäyttöön (esimerkiksi kemian teollisuus);

c) enemmän kuin 4 186 000 GJ/vuosi (= 1 163 GWh/vuosi).

7 Rekisteröityjen hintojen on perustuttava standardikuluttajajärjestelmään, joka on pohjimmiltaan määritelty kaasun kulutuksen määrän ja tasaisuuden [2] (tai kuormitusseikan) mukaan.

8 Muut seikat, joilla voisi olla merkitystä hinnoittelussa (esimerkiksi keskeytyvyys), määritellään kussakin tapauksessa omaksumalla aina useimmiten käytännössä esiintyvä ratkaisu.

9 Hintoihin on sisällyttävä mittarivuokra, kiinteä maksu ja tavaramaksu. Niihin ei saa sisältyä käyttäjiltä perittävää kaasunkäytön aloittamisesta ohtuvaa asennusmaksua.

10 Seuraavat teolliset standardikäyttäjät, joiden tunnukset ovat I1-I5, on valittu:

Vuosikulutus	Kulutuksen tasaisuus
I_1 418,60 GJ (on 116 300 kWh)	ei määritelty (*)
I_2 4 186 GJ (on 1 163 000 KWh)	200 päivää
I_{3-1} 41 860 GJ (on 11,63 GWh)	200 päivää 1 600 tuntia
I_{3-2} 41 860 GJ (on 11,63 GWh)	250 päivää 4 000 tuntia
I_{4-1} 418 600 GJ (on 116,3 GWh)	250 päivää 4 000 tuntia
I_{4-2} 418 600 GJ (on 116,3 GWh)	330 päivää 8 000 tuntia
I_{5-4} 4 186 000 GJ (on 1 163 GWh)	330 päivää 8 000 tuntia

(*) Tarvittaessa 115-200 päivää.

---

[1] Synteettinen kaasu tarkoittaa johdannaisenergiaa, joka on valmistettu hiilestä, öljytuotteesta tai krakatusta, reformoidusta tai sekoitetusta maakaasusta.
Tämä direktiivi ei koske nestekaasua (butaani, propaani), koksaamokaasua tai masuunikaasua.

[2] Päivinä ilmaistu kuormitustekijä on niiden päivien lukumäärä, jotka tarvitaan koko vuosikulutusmäärän vastaanottamiseen, kun kaasua otetaan vastaan suurimmalla päivittäisellä vastaanottoteholla:

$$nd = \frac{Qa}{Qd_{max}}$$

Tunneissa ilmaistu kuormitustekijä on tuntimäärä, joka tarvitaan koko vuosikulutusmäärän vastaanottamiseen, kun kaasua otetaan vastaan suurimmalla tunnittaisella vastaanottoteholla:

$$nh = \frac{Qa}{Qh_{max}}$$

Edellä olevissa kaavoissa:
Qa = vuosikulutusmäärä;
Qd_{max} = suurin päivittäinen vastaanottomäärä;
Qh_{max} = suurin tunnittainen vastaanottomäärä.

▼B

11 Hinnat rekisteröidään seuraavissa paikoissa tai alueilla:

— Belgia:	Bryssel,
— Tanska:	Kööpenhamina,
— Saksan liittotasavalta:	Hampuri, Hannover, Weser-Ems, Dortmund, Düsseldorf, Frankfurt am Main, Stuttgart, München, ►M1 Dresden ja Berliini, ◄
— Espanja:	Madrid, Barcelona, Valencia, pohjoinen ja itä,
— Ranska:	Lille, Pariisi, Strasbourg, Marseille, Lyon, Toulouse,
— Irlanti:	Dublin,
— Italia:	Milano, Torino, Genova, Rooma, Napoli,
— Luxemburg:	Luxemburg,
— Alankomaat:	Rotterdam,

▼A1

— Itävalta:	Wien,

▼B

— Portugali:	Lissabon,

▼A1

— Suomi:	koko maa,
— Ruotsi:	koko maa,

▼B

— Yhdistynyt kuningaskunta:	Lontoo, Leeds, Birmingham.

12 Rekisteröitävien hintojen on perustuttava tariffeihin, sopimuksiin, kunkin kuuden kuukauden jakson (tammikuu ja heinäkuu) alussa voimassa oleviin ehtoihin ja sääntöihin ja niihin sisältyvät alennukset.

13 Jos on useita mahdollisia tariffeja, käyttäjälle edullisin tariffi otetaan huomioon sen jälkeen, kun on jätetty ottamatta huomioon käytössä olemattomat tariffit tai sellaiset tariffit, joita sovelletaan hyvin vähäiseen käyttäjämäärään.

14 Kun käytössä on vain näennäistariffeja, erityissopimuksia tai vapaasti neuvoteltuja hintoja, yleisin hinta (tietyissä toimitusolosuhteissa edustavin) on rekisteröitävä.

15 Hinnat on ilmaistava kansallisessa valuutassa fysikaalista kaasuyksikköä kohti [1]. Käytettävä energiayksikkö mitataan bruttolämpöarvon (GCV) perusteella, kuten kaasualalla on tapana.

16 Kaksi hintatasoa on ilmoitettava [2]:

— hinta ilman mitään veroja,

— hinta, johon sisältyy kaikki verot (paitsi palautettava arvonlisävero).

17 On myös ilmoitettava veromäärät ja veronlaskentamenetelmä, joissa on otettava huomioon kaikki kansalliset, alueelliset tai paikalliset verot, joita sisältyy kaasun myyntiin käyttäjälle.

18 Hintajärjestelmän tarkaksi kuvaamiseksi riittävän yksityiskohtainen selvitys on esitettävä liitteessä. Erityisesti huomiota on kiinnitettävä kaikkiin muutoksiin, jotka on tehty edellisen selvityksen jälkeen.

19 Jäsenvaltioissa, joissa koko teollisuusmyynti on yhdellä kaasuyhtiöllä, on kyseisen yhtiön välitettävä tiedot. Muissa jäsenvaltioissa, joissa yhtä tai useampaa aluetta palvelee useampi kuin yksi kaasuyhtiö, riippumattoman tilastoelimen on välitettävä tiedot.

20 Luottamuksellisuuden säilyttämiseksi hintoja koskevat tiedot välitetään vain silloin, kun jäsenvaltion kyseisellä alueella on vähintään kolme käyttäjää kussakin 10 kohdassa mainitussa luokassa.

---

[1] Kun käytetään kuutiometriä, energiasisältö on määriteltävä GJ-, kWh- tai 1999 saakka therms-yksiköissä

[2] Veroton hinta otetaan suoraan tariffeista tai sopimuksista. Hinta, joka ei sisällä palautettavaa arvonlisäveroa, sisältää muut erityiset verot silloin, kun niitä on maksettava

▼B

LIITE II

ERITYISET MÄÄRÄYKSET SÄHKÖSTÄ

Tämän direktiivin mukaisesti toimitettavien, sähköä koskevien tietojen on sisällettävä seuraavat tiedot:

I **Tyypillistä viitekäyttäjää" koskeva selvitys [käyttäjistä, joiden enimmäistarve on 10 MW (netto)].**

1 Yhteisössä oleva, komission tekemä tyypillisten viitekäyttäjien sähkönhintaa koskeva selvitys laajennetaan käsittämään kaksi luokkaa teollisia viitekäyttäjiä, joiden enimmäistarve on 10 MW (netto) ja jotka liitetään tähän direktiiviin.

2 Sähkön hinnat jäsenvaltioissa, joissa on yksi kansallinen tariffi, selvitetään vain yhdessä paikassa; jäsenvaltioissa, joiden alueella tariffit vaihtelevat, hinnat selvitetään käyttäen edustavaa paikkakuntien otosta seuraavasti:

— Belgia:	koko maa,
— Saksan liittotasavalta:	Hampuri, Hannover, Düsseldorf, Frankfurt am Main, Stuttgart, München, läntinen alue, eteläinen alue, ►M1 Erfurt, Leipzig ja Rostock, ◄
— Tanska:	koko maa,
— Espanja:	Madrid,
— Ranska:	Lille, Pariisi, Marseille, Lyon, Toulouse, Strasbourg,
— Kreikka:	Ateena,
— Irlanti:	Dublin,
— Italia:	Pohjois- ja Keski-Italia, Etelä-Italia ja saaret,
— Luxemburg:	koko maa,
— Alankomaat:	Rotterdam (GEB), Pohjois-Hollanti (PEN), Pohjois-Brabant (PNEM),

▼A1

— Itävalta:	Ylä-Itävalta, Tiroli, Wien,

▼B

— Portugali:	Lissabon, Ponta Delgada (autonominen alue Azoreilla),

▼A1

— Suomi:	koko maa,
— Ruotsi:	koko maa,

▼B

— Yhdistynyt kuningaskunta:	Lontoo, Glasgow, Leeds, Birmingham.

3 Sähkön hinnat selvitetään seuraavissa yhdeksässä teollisten viitekäyttäjien luokissa:

Viitekäyttäjä	Vuosikulutus kWh	Maksimiteho kW	Vuotuiset käyttötunnit
I_a	30 000	30	1 000
I_b	50 000	50	1 000
I_c	160 000	100	1 600
I_d	1 250 000	500	2 500
I_e	2 000 000	500	4 000
I_f	10 000 000	2 500	4 000
I_g	24 000 000	4 000	6 000
I_h	50 000 000	10 000	5 000
I_i	70 000 000	10 000	7 000

▼B

Enimmäistarve (netto) on vuoden aikana rekisteröity enimmäismyynti minkä tahansa neljännestunnin aikana ilmaistuna kW:ina. Toimitushinta lasketaan käyttäen cosφ = 0,90. Siinä tapauksessa, että tariffi perustuu puolen tunnin tarpeeseen, viitekäyttäjän enimmäistarve kerrotaan kertoimella 0,98. Jos tariffi perustuu kVA:ina ilmaistuun tehoon, tehdään oikaisu jakamalla viitekäyttäjän enimmäistarve (netto) kW:issa kertoimella cosφ = 0,90.

4 Jos tariffi perustuu enimmäistarpeen mittaamiseen useammin kuin kerran vuodessa, kapasiteettimaksu kerrotaan seuraavilla kertoimilla:

TEHONKORJAUSTEN KERROINTAULUKKO

Käyttötunnit	Kuukausikohtainen enimmäistarve	Kahden kuukauden enimmäistarve	Vuosineljänneskohtainen enimmäistarve	Kolmen korkeimman kuukausikohtaisen enimmäistarpeen keskiarvo	Kahden korkeimman kuukausikohtaisen enimmäistarpeen keskiarvo	Vuosittainen enimmäistarve
1 000	0,81	0,83	0,86	0,94	0,96	1,0
1 600	0,83	0,85	0,88	0,95	0,97	1,0
2 500	0,85	0,87	0,90	0,96	0,98	1,0
4 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1,0
5 000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1,0
6 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0
7 000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0

5 Tariffeille, joissa on alennuksia hiljaisille ajoille, hiljaisen ajan kulutukset on laskettava seuraavasti, laskettaessa keskimääräistä kWh:n hintaa.

Standardikäyttäjä	Vuosittainen käyttö	Vuosittainen kulutus	Vuosittainen kulutus (1 000 kWh:ina), josta laskutetaan hiljaisen ajan kWh hinnalla ”hiljaisen ajan” keskimääräisen 24 tunnin aikana havaitun keston mukaan.					
	tuntia.	1 000 kWh	7 h	8 h	9 h	10 h	11 h	12 h
I_a	1 000	30	0	0	0	0	0	0
I_b	1 000	50	0	0	0	0	0	0
I_c	1 600	160	11	13	16	19	22	25
I_d	2 500	1 250	197	225	262	300	338	375
I_e	4 000	2 000	438	500	580	660	740	820
I_f	4 000	10 000	2 190	2 500	2 900	3 300	3 700	4 100
I_g	6 000	24 000	7 140	8 160	9 120	10 080	11 040	12 000
I_h	5 000	50 000	13 100	15 000	17 000	19 000	21 000	23 000
I_i	7 000	70 000	23 300	26 600	29 400	32 200	35 000	37 800

Hiljaisen ajan kulutuksen kestojen ollessa edellä esitettyjen aikojen välillä, vuosittaiset hiljaisina aikoina kulutetut kWh:t on arvioitava ekstrapoloimalla.

Kaikista muista hiljaisista ajoista, esimerkiksi koko sunnuntaipäivästä, vain puolet lisätunneista on otettava huomioon ja jaettava tunnit koko vuoden päiville ja lisättävä tavalliseen hiljaiseen aikaan, ennen edellä esitetyn taulukon käyttöä.

6 Mikäli mahdollista, ilmoitettavan hinnan olisi perustuttava julkaistuun tariffiin, jota voidaan soveltaa kyseiseen viitekäyttäjän luokkaan. Jos on olemassa useita mahdollisia tariffeja, olisi sovellettava tariffia, joka on käyttäjälle edullisin sen jälkeen, kun jätetään huomiotta ne tariffit, jotka eivät ole käytössä tai joita sovelletaan vain merkityksettömän vähäiseen käyttäjämäärään. Jos on olemassa vain näennäistariffeja, erikoissopimuksia tai vapaasti neuvoteltuja hintoja, olisi ilmoitettava kyseisissä toimitusolosuhteissa yleisin (edustavin) hinta.

7 Jos tietylle viitekäyttäjän luokalle voidaan toimittaa sähköä usealla jännitteellä, jännitteeksi olisi oletettava edustavin kyseisen käyttäjäluokan jännite. Periaatetta olisi sovellettava muihin parametreihin, joita ei ole eritelty tässä direktiivissä.

▼B

8 KWh:n hintaan olisi laskettava mukaan kaikki maksettavat kiinteät maksut (esimerkiksi mittarin vuokra, kiinteät maksut tai tehomaksut jne.) samoin kuin kulutusmaksut kWh:a kohden. Siten kyseisellä kulutuksen mallilla hinta on maksettava kokonaishinta kaikkien lisämaksujen ja alennusten jälkeen, jaettuna kokonaiskulutuksella. Liittymismaksuja ei kuitenkaan ole sisällytettävä hintaan. Vaikka tiedot on toimitettava kahdesti vuodessa, laskelmien olisi perustuttava vuosittaisiin kulutuksen lukuihin kausivaihteluiden vaikutuksen välttämiseksi.

9 Hinnat olisi ilmoitettava kansallisessa valuutassa kWh:a kohden ([1]):

— hinta ilman mitään veroja;

— hinta, johon sisältyy kaikki verot (paitsi palautettava arvonlisävero).

On myös ilmoitettava arvot ja verojen laskentamenetelmä, joihin olisi sisällytettävä kaikki kansalliset, alueelliset tai paikalliset verot, jotka kannetaan sähkön myynnistä käyttäjälle.

10 On annettava niin yksityiskohtainen selostus kuin hintajärjestelmän ja sen soveltamisen tarkka kuvaaminen edellyttää. Edellisen selvityksen jälkeen käyttöön otettuja muutoksia on erityisesti korostettava.

11 Jäsenvaltioissa, jossa koko teollisuusmyynti on yhdellä yhtiöllä, kyseisen yhtiön on välitettävä tiedot. Muissa jäsenvaltioissa, joissa yhtä tai useampaa aluetta palvelee useampi kuin yksi yhtiö, riippumattoman tilastoelimen on välitettävä tiedot.

II **”Merkintähinnan” selvitys (käyttäjille, joiden enimmäistarve on yli 10 MW)**

12 Selvityksen laatimiseksi yli 10 MW:n enimmäistarpeen teollisista käyttäjistä, otetaan käyttöön jäljempänä määritelty ’merkintähintoihin’ perustuva uusi järjestelmä.

13 Kaikkien jäsenvaltioiden alueilla, lukuun ottamatta Saksan liittotasavaltaa ja Yhdistynyttä kuningaskuntaa, suurten teollisten käyttäjien maksurakenteen ja veloitettujen hintojen vaihtelut ovat suhteellisen pienet ja merkintähinnat niihin liittyvine tietoineen olisi kerättävä ja jul-kaistava koko jäsenvaltiota koskevina. Kuitenkin Saksan liittotasavallassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa voi olla merkittäviä maantieteellisiä vaihteluja ja siten kyseisten kahden jäsenvaltion tiedot olisi annettava ja julkaistava kussakin tapauksessa kolmelta alueelta seuraavasti:

Jäsenvaltio	*Alue*
Saksan liittotasavalta ([1]):	— Pohjoinen/Keski;
	— Länsi;
	— Etelä;

▼M1

	— Itä;

▼B

Yhdistynyt kuningaskunta:	— Englanti ja Wales;
	— Skotlanti;
	— Pohjois-Irlanti.

([1]) ►M1 Osavaltiot (*Länder*) ryhmitellään neljään vyöhykkeeseen, eli:
— pohjoinen/keskiosa: Schleswig-Holstein, Hampuri, Bremen, Berliini, Niedersachsen, Pohjois-Hessen,
— länsi: Nordrhein-Westfalen, Rheinland-Pfalz, Etelä-Hessen, Saarland,
— etelä: Baden-Württemberg, Baijeri,
— itä: ne osavaltiot (*Länder*), jotka eivät kuulu muihin alueisiin. ◄

14 Merkintähinnat ja niihin liittyvät tiedot on ilmoitettava kustakin jäsenvaltiosta siten kuin on esitetty edellä 13 kohdassa suurten teollisten käyttäjien kolmen luokan osalta eli niistä teollisista käyttäjistä, joiden enimmäistarve alueella on:

— 25 MW, käsittäen käyttäjät, joiden enimmäistarve (netto) on 17,5-37,5 MW,

— 50 MW, käsittäen käyttäjät, joiden enimmäistarve (netto) on 37,5-62,5 MW ja

— 75 MW, käsittäen käyttäjät, joiden enimmäistarve (netto) on 62,5-75 MW.

([1]) Hinta, johon ei sisälly mitään veroja, on puhdas tariffien ja sopimusten soveltamisen tulos. Hinta, johon ei sisälly palautettavaa arvonlisäveroa, sisältää kaikki muut erityiset verot

▼B

Kyseisiin luokkiin kuuluvat kaikki teolliset käyttäjät, myös osan sähköstään itse tuottavat, vaikka ainoastaan niiden yleishyödyllisistä liikelaitoksista hankkiman sähkön kulutusta koskevat tiedot vaaditaan ilmoitettavaksi.

15 Tietyn MW-luokan (esimerkiksi 25 MW) merkintähinta on oletetun tai ”merkintähintaisen”, noin 25 MW:n tarpeen tavallisesti omaavan teollisen käyttäjän maksettava kWh:n keskimääräinen hinta, mutta ennen kaikkia alennuksia ”erityisistä seikoista”, jotka olisi ilmoitettava erikseen (ks. jäljempänä 16 kohta). ’Merkintähintaiselle’ teolliselle käyttäjälle ominaisen tarpeen olisi oltava mahdollisimman hyvin kyseisen luokan kaikkia teollisia käyttäjiä edustava (”erityisiä seikkoja” huomioon ottamatta).

Tasalaatuisuuden mittauksen aikaansaamiseksi komissio määrittelee kunkin luokan (eli 25 MW:n, 50 MW:n ja 75 MW:n) ”merkintähintaisille” käyttäjille ominaisen tarpeen, jota laitosten olisi soveltuvin osin käytettävä. Jos ominaiset tarpeet eivät ole tarkoituksenmukaiset, laitos voi määritellä omat ”merkintähintaiselle” käyttäjälle ominaiset tarpeet, joille vaaditaan komission hyväksyminen. Kyseiset ominaiset tarpeet koskevat esimerkiksi kuormituskerrointa (esimerkiksi ”7 000 tuntia”, jossa 7 000 on tuntimäärä, jonka ajan tarpeen on pysyttävä enimmäismääräisenä vuosikulutuksen saavuttamiseksi), ja kulutuksen jakautuminen vuorokauden eri veloitusjaksoihin (esimerkiksi kuormitushuippu, hiljainen aika jne.).

16 Merkintähinnat on laskettava siten, että kaikki maksettavat kiinteät maksut lasketaan mukaan (esimerkiksi mittarin vuokra, kiinteät maksut ja tehomaksut jne.) sekä maksut kulutetuista kWh:ista. Liittymismaksuja ei saa kuitenkaan laskea mukaan. Vaikka tiedot on toimitettava kahdesti vuodessa, olisi kausivaihtelujen välttämiseksi käytettävä vuosittaisen kulutuksen lukuja. Tapa, jolla merkintähinta lasketaan, mukaan lukien kaikkien kiinteiden maksujen sisällyttäminen hintoihin, on selitettävä.

17 Jokaisesta merkintähinnasta on sähkön hinnan alentamiseen käytettävissä olevat ”erityiset seikat” (esimerkiksi keskeytyslausekkeet) esitettävä ja alennuksen määrä (esimerkiksi 6, 8, 10 %) osoitettava. Näiden erityisten seikkojen on oltava niitä seikkoja edustava, jotka ovat sovellettavissa selvitettävänä olevaa MW-luokkaa selostavan laitoksen varustamiin käyttäjiin.

18 Jäsenvaltioissa, joissa on useampi kuin yksi sähkölaitos, jokaisen laitoksen on toimitettava riippumattomalle tilastoelimelle merkintähinnat ja niihin liittyvät tiedot oletetun käyttäjän ominaisista tarpeista (ks. 15 kohta) sekä erityisistä seikoista ja hinnan alennuksista (ks. 17 kohta). Näiden toimielinten on sitten ilmoitettava kansallisille viranomaisille ja Eurostatille jäsenvaltion (tai sen soveltuessa, kunkin alueen) suurin ja pienin merkintähinta kussakin MW-luokassa, yhdessä asiaan liittyvien merkintähintojen tietojen kanssa. Muissa jäsenvaltioissa, joissa yksi kansallinen laitos kattaa koko maan, tiedot on ilmoitettava suoraan ja samanaikaisesti kansallisille viranomaisille ja Eurostatille.

19 Salassapidettävyyden vuoksi kansallinen laitos tai riippumaton tilastoelin ilmoittaa merkintähinnat ja asiaankuuluvat tiedot tarkoituksenmukaisella tavalla (ks. edellä 18 kohta) vain, jos vastaavassa MW-luokassa kyseisessä jäsenvaltiossa tai alueella on vähintään kolme käyttäjää.

20 Merkintähinnat on ilmaistava siten kuin 9 kohdassa on osoitettu.

21 Toimittavien laitosten olisi myös kerran kahdessa vuodessa annettava tiedot asiakkaidensa lukumäärästä kussakin MW-luokassa (eli 17,5-37,5 MW, 37,5-62,5 MW ja 62,5-75,0 MW) sekä kunkin luokan kokonaiskulutuksesta vuodessa (GWh:ina). Edellä 18 kohdassa vaaditut tiedot on toimitettava joko jäsenvaltion tiedot kokonaan kokoavan, riippumattoman tilastoelimen kautta tai suoraan ja samanaikaisesti kansallisille viranomaisille ja Eurostatille. Tämän kohdan mukaisesti vaadittavat tiedot toimitetaan salassapidettävinä eikä niitä julkaista.